

Hoofdstuk 1

‘Meester?’
‘Ja, Tom?’

‘Hebben we morgen gym?’

Ik keek Tom verbaasd aan. ‘Natuurlijk hebben we morgen gym. Dat hebben we toch iedere donderdag?’

Tom keek opgelucht. ‘Nou ja, ik dacht dat het misschien niet door kon gaan omdat de gymzaal verbouwd wordt.’

Ik trok mijn wenkbrauwen op. ‘Wordt de gymzaal verbouwd?’

Martijn stak zijn hand op. ‘De gymzaal krijgt een nieuwe vloer. Daarom mogen we er een paar weken niet in handballen.’

‘Wat jammer’, zei ik. Tom en Martijn zaten sinds een paar weken op handbal en hadden het bijna nergens anders over.

‘Turnen gaat ook niet door’, zei Leslie.

Ik keek bedenkelijk, maar voordat ik iets kon zeggen ging de bel voor de pauze. Binnen tien tellen was ik de enige die nog in het lokaal zat.

‘Heb jij iets gehoord over de gymzaal?’ vroeg ik aan meester Jesse. Jesse slikte zijn drie koekjes door en schudde zijn hoofd. Ik legde hem uit wat ik zojuist gehoord had.

‘Als er geen vloer meer in de zaal zit, denk ik niet dat wij daar nog terechtkunnen. Ik zal het eens vragen.’

‘Aan wie?’

‘Aan hem.’ Jesse wees naar de overkant van de tafel, waar de directeur verdiept was in zijn telefoon. Jesse moest twee keer zijn naam noemen voordat hij opkeek.

‘Heb jij een mailtje gehad van de gemeente?’ vroeg Jesse. ‘We horen van leerlingen dat de gymzaal verbouwd wordt.’

De directeur kleurde een beetje rood. ‘O, ja. Nu je het zegt ... volgens mij heeft de gemeente daarover gebeld.’

‘En wat hebben ze gezegd?’

‘Dat de gymzaal verbouwd wordt.’

Jesse zuchtte diep en ik grinnikte.

‘Heb je ook gevraagd wanneer die verbouwing begint? En tot wanneer die duurt? En of we misschien in een andere gymzaal terechtkunnen zolang deze zaal niet beschikbaar is?’

De directeur keek Jesse aan alsof hij ineens Chinees sprak.

‘Laat ook maar. Ik bel zelf de gemeente wel.’

De directeur knikte goedkeurend. ‘Goed zo, Jesse. Je toont eigenaarschap. Dat is heel belangrijk.’

Jesse en ik kregen tegelijkertijd een hoestbui. Dat hebben we wel vaker als de directeur iets tegen ons zegt.

Na een snel telefoontje waren we erachter gekomen dat we de gymzaal maar liefst acht weken niet konden gebruiken en andere gymzalen al vol zaten.

‘Dat wordt acht weken geen lichamelijke oefening’, zei de iebeejer. ‘Ik neem aan dat jullie die tijd gaan benutten voor extra rekenen taalwerk? Heel nuttig.’

Mijn mond viel open. ‘Je hebt toch niet per se een gymzaal nodig om sportles te geven?’

De iebeejer keek me glazig aan. ‘Hoe bedoel je?’

Jesse grinnikte. ‘Ik heb weleens gehoord dat er sporten bestaan die je buiten kunt doen. Voetbal, bijvoorbeeld.’

‘Atletiek’, knikte ik.

‘Hockey’, vulde Jesse aan.

‘Zeilen’, zei ik terwijl ik aan mijn boot dacht. Zou de hele klas daarin passen? Ik zag ineens voor me hoe Job het zeil zou scheuren door veel te hard aan de touwen te trekken. Martijn zou de hele stuurhut uit elkaar schroeven om te zien hoe die in elkaar zat en Bart zou per ongeluk overboord vallen omdat hij wilde kijken hoe diep het water was. Misschien was zeilen toch niet zo’n goed idee.

‘We kunnen wel een sportdag organiseren’, zei ik ineens.

Drie hoofden draaiden mijn kant op. Die van de directeur en de iebeejer zagen er nogal geschrokken uit, maar Jesse had een grijns van oor tot oor.

‘Die Daan toch, ein-de-lijk heeft hij een goed idee.’

‘Maar daarvoor hebben we helemaal geen handelingsplan’, stamelde de iebeejer met uitpuilende ogen.

‘Het woord sportdag is ook niet een van onze kernwaarden’, zei de directeur op bestraffende toon.

‘Des te beter’, vond Jesse. ‘Dan doen we eindelijk weer eens iets nieuws.’ Hij zweeg even en keek de iebeejer veelbetekenend aan. ‘Dat noem je ook wel innovatie.’

Ik kreeg alweer een hoestbui. Innovatie is een woord dat de iebeejer heel vaak gebruikt tijdens vergaderingen als ze wil dat we nog harder werken dan we al doen.

‘O, de bel. Kom, Daan. We gaan meteen aan onze leerlingen vertellen dat we een sportdag gaan organiseren.’

We holden de lerarenkamer uit voordat de iebeejer en de directeur weer met een of andere smoes zouden komen waardoor de sportdag niet door kon gaan.

Zoals ik al wel had verwacht, ging er een luid gejuich op toen ik het woord sportdag uitsprak.

‘Ik ga kogelstoten’, riep Job. Hij sprong van zijn stoel en maakte een beweging alsof hij een kogel van zich af stootte.

‘Au!’ Jet greep naar haar wang waar de vuist van Job met een flinke vaart tegenaan was geknald. ‘Kun je niet uitkijken?’

Voor de verandering zei Job niks. Hij staaarde naar de wang van Jet en daarna naar zijn vuist alsof hij niet begreep hoe die met elkaar in aanraking waren gekomen.

‘Kogelstoten is een onderdeel van atletiek’, zei Bart. ‘Maar jij oefent nu een vechtsport uit, want jij bent aan het boksen.’

‘Oh ja, meester. Mogen we ook vechtsport doen?’ Martijn keek me glunderend aan. ‘Dan kan iedereen zien hoe ik Tom een lesje leer.’

‘Ha’, lachte Tom. ‘Een klein tikje tegen die neus van je en je ligt jammerend op de grond.’

‘We doen geen vechtsporten’, zei ik snel. ‘Daar heb ik geen verstand van en dan is de kans op blessures veel te groot.’

Tom en Martijn keken teleurgesteld.

Abdul stak zijn vinger op. ‘Ik zit op judo. Misschien ik vraag mijn leraar voor helpen?’

Daar moest ik even over nadenken. Bokswedstrijden leken me niet zo’n goed idee, maar een judoles kon best interessant zijn.

Bart stak nu ook zijn vinger op. ‘Judo op het plein is wel pijnlijk, denk ik’, zei hij met een bezorgd gezicht. ‘Bij judo sla je elkaar niet, maar je valt wel vaak.’

‘Wij gebruiken een mat’, zei Abdul schouderophalend.

‘Ik ga erover nadenken, oké?’ stelde ik Abdul voor.

‘Misschien wil mijn tennisleraar ook wel een tennisles geven’, zei Angela.

‘Daar zal ik ook over nadenken’, knikte ik.

Ik rekte me uit en viste een stapel papieren van de vensterbank.

‘Tijd voor taal. Hoe de sportdag er precies uit komt te zien, weet ik nog niet. Dus ik kan nog helemaal niks beloven over wat er wel en niet gedaan kan worden. Ik merk al wel dat jullie zelf ook ideeën hebben. Schrijf daarom maar een verslag van jouw ideale sportdag. Denk goed aan de les van gisteren. Toen hebben we het gehad over de onderdelen die in een verslag horen.’

Ik heb nog nooit zo’n stille taalles gegeven. Zodra Lotte de papieren had uitgedeeld, begon iedereen te schrijven. Zelfs Martijn

die normaal gesproken altijd de eerste helft van de taalles nodig heeft om door te krijgen dat we taal hebben, en de tweede helft gebruikt om alvast een einde aan de les te maken, schreef in een razend tempo zijn blad vol.

Ze waren zelfs zo geconcentreerd bezig dat niemand doorhad dat meester Jesse het lokaal in kwam sluipen. Hij keek met opgetrokken wenkbrauwen naar mijn leerlingen en toen naar mij.

‘Gaat het goed met ze?’ fluisterde hij.

‘Prima’, knikte ik. ‘Je doet net of het raar is dat ze zo stil zijn.’

‘Dat is het ook’, vond Jesse. ‘Bij jou in de klas is het nooit stil.’

Ik keek verontwaardigd. ‘Bij mij in de klas is het heel vaak stil’, zei ik luid.

‘Ssst’, zei Bart die verstoord opkeek.

Hoofdstuk 2

‘**H**oi, Mees.’

Ik keek verbaasd naar de deur. ‘Hoi Martijn, wat ben jij vroeg.’

‘Sportdag’, verklaarde Martijn terwijl hij het lokaal binnen dribbelde met een voetbal aan zijn voet.

Ik schoot in de lach. ‘Martijn, de sportdag is pas over een paar weken.’

Martijn, die de bal probeerde hoog te houden op zijn voet, schrok zo dat de bal met een boog in de vensterbank belandde. Precies op de enige plant die daar nog in leven was.

Ik staarde naar de geknakte plant en daarna naar Martijn. Zijn wangen waren rood en zijn mond vormde geluidloos de letter O. Maar dat kwam niet door de plant.

‘Vandaag geen sportdag?’

‘Nee, helaas’, zei ik. ‘Een sportdag organiseren kost tijd. Dat lukt niet zomaar in een dagje.’

Martijn ging op het voorste tafeltje zitten en staarde somber naar de punten van zijn sportschoenen.

‘Dan moeten we vandaag zeker weer eindeloos rekenen en al die andere stomme vakken.’